

Çocukluğa İz Düşüm

— tutsak yelve · 03 Şubat 2020

ç'almak intihâlle yumuşadı
içimden uslu çocuğu çıkardım kopuş çeksin adamlığa adım atsın

ironi davulları patladı başıma
espri hayalim ıslak çıktı b'alığın sırtında

göz görmezdi kimi vakit
kulak sağır
ayak top'al
parmaksız çolak kol
single'da protez fotolar

bağır çağır karga sesli orta-doğu
işgâlin teorisi değildir komplot ! evet
karış karış barış yanımda fevri atmaca dili
çiğnerken çocuk cesetlerini neredeydi ilk kible
al sana zelzele ve k'alan
bir virüslük aşım
arap gibi ağrıyor başım
dökümlü kirpiğimle
termal suları yıkarım//unutma ! bu ironik gerçeğin pamuk ipine yürüyen şiiriydi)

içimdeki çocuk huysuzlanıyor ürkerek cennetlik ayaz yelesi atlardan

-çin abd den süper rusya almanı döver hindistan keşmir'e söver
israil'se benim babam hepiciğini mahveder-heder eder-tutsak eder

evanjelist heceledim yahudi abiyle bi tur attım evrende
büyü'medi düşümün çocukluğu tutturdu ar-ma-ged-donu
hacı amca dabbetül-arz alayım sana dedi okşarsın sakalını

kurtulacaksa çocuklar alırım küçük kıyametimi

-duyumsadım kırmışlar kapım eşliğini
şiirimi okuyanın sinir katsayısı niçin çökmüş idi ?

dünya sonu söylencesi yayılmıştı ivedi

beyin ölümlü ve açık gözlü mehdi söyledi

baktım bencilliğe

in'miş

doksanlık top atıyor hergele

akraba cinlere